

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **K. H. A.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, čj. KRPA-337215-43/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2018, čj. 1 A 4/2018-41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal přezkumu rozhodnutí žalované, která podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila o 30 dnů dobu stěžovatelova zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále též „dublinké nařízení“) stanovenou rozhodnutím ze dne 18. 9. 2017, čj. KRPA -37215-13/ČJ-2017-000022, a prodlouženou rozhodnutími ze dne 13. 10. 2017,

pokračování

čj. KRPA-337215-25/ČJ-2017-000022, ze dne 15. 11. 2017, čj. KRPA- 337215-29/ČJ-2017-000022, a ze dne 15. 12. 2017, čj. KRPA-337215-36/ČJ-2007-000022. Žalovaná zjistila, že stěžovatel požádal v roce 2017 o mezinárodní ochranu v Rumunsku, který je tedy státem příslušným pro rozhodnutí o této žádosti.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Podle jeho názoru se žalovaná možnými nedostatky azylového řízení v Rumunsku ve vztahu k čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení dostatečně zabývala. Rozhodnutí o zajištění je jistě citelným zásahem do stěžovatelova práva na osobní svobodu, soud však zmínil, že konečné rozhodnutí o předání stěžovatele dle dublinského nařízení vydá Ministerstvo vnitra (rozhodnutí o přemístění podle čl. 26 a čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení). V tomto řízení též dojde k podrobnějšímu posouzení existence systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku. Soud považoval posouzení provedené v řízení o prodloužení zajištění sice za relativně stručné, nicméně přezkoumatelné a pro dané řízení naprosto dostatečné.

II. Kasační stížnost

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti shrnul problémy rumunského azylového práva, na které odkázal již v žalobě (špatná koordinace práva sociálního zabezpečení a azylového práva, problematická participace držitelů mezinárodní ochrany na integračních programech). Stěžovatel dále uvedl, že se žadatelé o mezinárodní ochranu, jakož i držitelé mezinárodní ochrany setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů, čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů, nebo i běžných dokladů (rodných listů apod.). Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany, ačkoliv pro takové rozlišování nejsou dány zákonné podmínky. Systém pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu, jakožto i držitelům mezinárodní ochrany také podle stěžovatele trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vede k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu (tedy i stěžovatel) bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, jakož i úhrada zdravotní péče.

[4] Stěžovateli v Rumunsku hrozí nepříjemně špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. S ohledem na to, že samotný účel zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jeho předání do Rumunska, je pro rozpor s čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení nemožný, je nezákonné rovněž rozhodnutí o jeho zajištění.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou pasivní legitimace správního orgánu, neboť pokud soud po celou dobu řízení jedná s někým, kdo k tomu není pasivně procesně legitimován, zatíží řízení vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, k níž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, čj. 1 As 31/2015-28).

[7] Žalovanou v projednávané není Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie hlavního města Prahy, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, jak uvedl městský soud, ale je to Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3. Zákon o pobytu cizinců totiž v § 164 odst. 1 písm. v) přiznává přímo odboru cizinecké policie pravomoc v rozhodování o zajištění cizince. Z hlavičky napadeného rozhodnutí žalované jde seznat, že jej vydal právě odbor cizinecké policie.

[8] Městský soud sice jako žalovanou nesprávně označil Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, tímto postupem však skutečně žalované, která je jediná oprávněná obhajovat své rozhodnutí, nebyla odepřena možnost účasti na řízení. Ze soudního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že soud fakticky jednal s pasivně legitimovanou žalovanou, jelikož to byl vedoucí odboru cizinecké policie, kdo podepsal vyjádření k žalobě. Městský soud zároveň všechny písemnosti adresované žalované zaslal do datové schránky Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, která je však společná i odboru cizinecké policie. Je tedy zřejmé, že nemohla být jakkoliv zkrácena procesní práva žalované. Lze uzavřít, že městský soud sice v označení žalované v napadeném rozsudku pochybil, to však není důvodem pro zrušení rozsudku (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, čj. 9 As 117/2016-25, a tam citovaná judikatura).

[9] Soud předesílá, že se v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 62/2018 zabýval v podstatě totožnou věcí stěžovatele. V tomto řízení přezkoumával výše zmíněné rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele ze dne 15. 12. 2017. S rozsudkem ze dne 7. 2. 2019, čj. 1 Azs 62/2018-20, vydaným v dané věci se nyní rozhodující senát ztotožňuje, proto z něj bude v dalším posouzení vycházet a závěry tam uvedené pouze stručně zrekapituluje, protože by bylo nadbytečné, aby tam uvedené podrobné odůvodnění v celém rozsahu znovu přejímal.

[10] Spornou otázkou je v posuzovaném případě rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, kterou provedla žalovaná v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o prodloužení zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU.

[11] Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu.

[12] Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícím orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 Azs 96/2017-87). Tyto závěry byly potvrzeny rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS.

[13] V řízení o prodloužení zajištění cizince nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního

pokračování

rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců, resp. jejich námitek v tomto směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. 4 Azs 31/2017-54 a dále srov. rozsudek ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 90/2011-124).

[14] V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 17. 9. 2017 nesdělil, že by měl jakékoliv výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Německa a tam studovat střední školu byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož stěžovatel žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo na první pohled schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení). Odůvodnění napadeného rozhodnutí je poměrně stručné, nicméně žalovaná popsala, jak rumunský azylový systém (a situaci v Rumunsku obecně) posoudila a proč závažné systémové nedostatky neshledala. Vzhledem k získaným informacím a charakteru řízení o prodloužení zajištění lze takové odůvodnění pokládat za dostačující.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[15] Soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované v řízení žádné náklady nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů nepřiznal.

[17] Zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven usnesením městského soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 1 A 4/2018-20, se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3 100 Kč za jeden úkony právní služby (podání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož je zástupce plátcem DPH, jeho odměna se zvyšuje o tuto daň (714 Kč) na částku 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. března 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu